

COMPLECTENS QVÆSTIONES THEOLOGICAS.

Quer. I. An Deus sit causa mortis?

 Ertum est, Deum esse φιλαγγεωπον, Tit. III, 4. & φιλόψυχον. Sap. II, 27. unde etiam dicitur, quod mortem non fecerit, neque latetur in perditione vivorum, Sap. I, 13. Scilicet quod hominem immortalem condidit, seu talem, qui per naturæ perfectionem, quam à Creatore acceperat, poterat nunquam mori; semper autem vivere: tanquam ad imaginem Dei conditus. Gen. I, 27. conditus ēπ' ἀφράξιᾳ Sap. II, 23. Unde Deum esse mortis causam, absolute loquendo non dicimus. Verum quando in textu nostro Prophetico Deus jubet populum suum, ut in cubiculum suum, seu in sepulcrum per mortem discedat; videtur hoc ipso tribui Deo, quod sit causa mortis, & imponat hominibus moriendi necessitatem. Sed observanda hic in primis est distinctio alias usitata, & supra Cap. II. §. 5. indicata, quā mors spectatur vel in se præcisè, vel quatenus per accidens aliquando fit, ut sit mors beata, seu transitus ad quietem vitamque beatam. Textus noster loquitur de morte, posterior modo considerata, ut ex dictis patet: unde non sequitur, quod Deus sit causa mortis in se spectatæ & absolute loquendo. Neque enim quicquam aliud dicitur, quam quod Deus homines, jam aliunde factos mortales, & necessitati moriendi subjectos, sibi verò (Deo) adhærentes, ad mortem, velut quietem, ducat. Quod autem ad priorem acceptiōnem mortis attinet, certum est, Diaboli seducentis malitiam, ac protoplastorum delinquentium culpam, morti originem dedisse. Ita enim Diabolus αὐθε-

ποκτί-